

LIBRIS

We know
books

I.D. Cristian

CEA ALEASĂ

UN DESTIN ÎN PREZENTUL PARALEL

Roman S.F.

LETRAS
Promovăm autorii români

Atunci, în acea seară, am simțit că trebuie să continui căutarea.

Sincer, nu știu dacă există în realitate ceea ce caut eu , însă nu mă pot opri.

Ceva din interiorul meu îmi spune că undeva este exact așa cum visez, exact așa cum îmi doresc să fie.

Am încercat de mai multe ori să uit, să abandonez căutarea, însă după ceva timp de la hotărârea luată totul revine în mintea, în sufletul și chiar în visele unor nopți.

Este adevărat că în ultima perioadă totul pare să fie într-o ușoare ceață, însă această căutare a fost prezentă în ființa mea de mult, poate dintotdeauna.

Toată experiența de viață acumulată până acum nu a putut domoli această dorință de a căuta, de a găsi și a trăi acele sentimente, emoții, trăiri, care te pot duce la ceea ce se numește fericire.

Știu că fericirea este o stare interioară care poate fi atinsă atunci când nu mai depinzi de nimic din ce este în exteriorul tău, adică atunci când scapi de atasamente.

Însă ca să poți ajunge la acea stare trebuie în primul rând să îți dorești, apoi să muncești pentru a înțelege și a învăța cum să faci.

În felul acesta, lucrurile încep să se materializeze ca și cum El îți ghidează pașii pe acea cărare minunată a împlinirii.

Toate acestea, pentru moment, sunt teorii, sunt informații fără aplicare. De ce? Pentru că aceste semințe încă nu au încolțit. Ori de câte ori am ocazia, plec pe munte, acesta mă relaxează, mă conectează cu tot ce este natural, normal, firesc, chiar dacă necesită efort fizic.

De data aceasta, plec singur, pentru că niciunul dintre cei cu care mergeam de obicei nu a răspuns favorabil apelului meu.

Așa că, după ce îmi aleg traseul și sunt cu bagajul făcut, mă pun la drum.

Am de mers destul de mult cu mașina, așa că traseul montan îl voi ataca a doua zi.

Deschid larg fereastra camerei pe care am închiriat-o și las aerul rece al dimineții să pătrundă în încăperea. Îmi încep ziua cu exercițiile pe care le fac zilnic și care îmi dau o pornire bună.

Micul-dejun îmi dă răgazul să îmi pun gândurile în ordine, iar la sfârșit îmi fac în minte traseul pe care îl am de parcurs.

Nu are o dificultate foarte mare, însă sunt porțiuni care se parcurg ajutat de lanțuri și cabluri.

Am mai urcat o dată acest vârf care are legende frumoase, însă nu pentru asta l-am ales, ci pentru faptul că vreau să-l parcurg în jumătatea timpului estimat și înscris pe plăcuța indicatoare.

De aceea voi porni foarte de dimineață, pentru a nu întâlni alți turiști care să mă încetinească.

Drumul de la pensiune și până la punctul de unde încep traseul, adică din zona în care nu se mai poate merge cu mașina, îl parcurg încet, pentru a putea admira frumusețea locurilor peste care încep să se reverse razele matinale ale astrului vieții.

Cobor din mașină și, după ce pun în spate rucsacul, mă îndrept spre placa indicatoare a traseului și îmi potrivesc cronometrul.

Nu îl pornesc, deoarece în apropierea mea lângă drumul de acces, în pădure, este o zonă minunată, ca de basm.

Aici totul este acoperit de mușchi de un verde viu, de... parcă totul este viu.

Stâncile, pomii, pământul sunt de un verde crud și, așezându-mă pe o piatră, aștept ca totul să prindă viață. Închid ochii și simt o stare de bine care parcă pătrunde în ființa mea.

Mă ridic, privesc în jurul meu, respir adânc acea atmosferă de basm și revin lângă plăcuța indicatoare din punctul unde am lăsat mașina și de unde încep traseul ales de mine.

Pornesc cronometrul și încep traseul cu o alergare ușoară, deoarece cărarea urcă foarte lin.

Reduc alergarea la mers grăbit acolo unde urcarea începe să fie mai anevoioasă.

Mă apropiu cu pași grăbiți de baza vârfului muntos, pe care trebuie să-l atac în forță.

Până aici a fost încălzirea și mă declar mulțumit pentru că întâlnesc a doua plăcuță, care indică traseul și timpul până în vârf, iar după socoteala mea am parcurs prima bucată de drum în jumătatea timpului indicat.

Mă opresc un pic și privesc peretele stâncos din față, perete pe care trebuie să mă cațăr eu, bineînțeles urmând cărarea marcată.

Îl salut respectuos și îi cer permisiunea să încep urcarea abruptă a traseului care îmi solicită din plin toate cele patru membre.

Este o senzație interesantă, iar solicitarea fizică nu lasă răgaz gândurilor să fugă unde vor ele.

Toată ființa mea, inclusiv toate gândurile, sunt conectate și concentrate aici și acum.

Simt oboseala, însă am ajuns în zona lanțurilor, fapt ce îmi permite să folosesc mult forța brațelor, reducând efortul depus de picioare.

Îmi place tare mult cățărarea cu ajutorul lanțurilor, însă acum sunt concentrat pe respirație, pentru că oboseala începe să pună stăpânire pe mine, iar eu nu am voie să mă opresc.

Repetând încontinuu că trebuie să ajung în vârf fără oprire, continui ascensiunea respirând adânc, pentru o oxigenare bună și căutând permanent cu privirea prize corecte între tălpile bocancilor mei și peretele stâncos.

Văd vârful și asta îmi dă aripi efectiv, chiar dacă ultima bucată de traseu este scurtă. Aceasta este efectiv verticală și trece printr-un culoar format din trei pereți.

Eu cred că această ultimă parte are rolul de a-ți arăta că, atunci când crezi că nu mai poți, să descoperi că mai ai rezerve.

Da, așa este, pentru că am ajuns în vârf fără a mă opri, fără a face vreo pauză, ceea ce îmi umple sufletul de bucurie.

Dar să vedem ce spune cronometrul, el este cel care mă va lăuda sau mă va critica.

Îl opresc și, privindu-l, îmi dau seama că nici nu mă critică, dar nici nu mă laudă, acesta mă felicită pentru că am scos un timp cu trei secunde sub jumătatea timpului înscris pe plăcuțele indicatoare.

Mă așez pe o piatră și privesc peisajul minunat din jurul meu, respirând puternic și încercând să potolesc inima, care parcă vrea să iasă din piept.

Îmi dau jos rucsacul și scot sticla de apă, din care beau cu înghițituri mici, pentru că am nevoie să respir.

Ușor, ușor, respirația se liniștește, inima s-a potolit, iar oboseala începe să treacă de parcă se scurge în munte.

Așa este, vizualizez cum toată oboseala din corpul meu se scurge prin picioare în stânca de sub mine și, cu fiecare respirație, pătrunde în mine multă forță.

Mă simt foarte bine, iar tot ceea ce văd în jurul meu îmi încântă sufletul.

Vântul suflă destul de tare, de aceea nu îmi permit să mă dezbrac, chiar dacă sunt foarte transpirat.

Gândul îmi fuge la zborul păsărilor, pe care le admir planând pe curenții de aer.

Oare cum o fi să poți zbura... cred că ar fi superb.

Revin la realitate din zborul liber pe care l-am făcut cu gândul, cu mintea, cu sufletul și realizez că sunt odihnit, respir normal.

Mă ridic în picioare, îmi scutur membrele, fac câteva mișcări de înviorare și din nou sunt surprins de faptul că nu simt oboseala sau dureri musculare.

Este adevărat că am mai avut astfel de experiențe, însă nu făcusem traseul în forță, ca acum.

Încă o dată, realizez cum muntele îmi încarcă ființa cu energia lui.

Mă simt ca un om împlinit, starea de bine este prezentă din plin în fiecare celulă a corpului meu și asta nu poate decât să-mi dea o stare de bucurie sufletească.

Dar sunt suficiente aceste trăiri, acum trebuie să încep coborârea, pentru că intenționez să stau un pic și în pădurea cu „mușchi”, în acel loc de basm.

Privesc încă o dată tot peisajul superb, apoi ridic rucsacul la locul lui în cârcă și încep coborârea. Mi-am propus să o fac în ritm normal.

Ajung la zona cu lanțuri, preferata mea, și o parcurg cu mare plăcere.

După ce o depășesc, mă odihnesc un pic lângă o despicătură a muntelui.

Aceasta intră adânc în munte și pe una dintre părți observ o gaură destul de mare.

Mă apropii din curiozitate și pot vedea acum că în interiorul acelei găuri este lumină, și îmi pun întrebarea dacă nu cumva se poate vedea în partea opusă a acestui versant pe care mă aflu.

Mă aplec și privesc, iar în interior observ o încăpere, sau o peștera nu foarte mare, însă care îmi poate permite să merg în picioare și care este luminată de soare.

Lumina pătrunde prin celălalt capăt al peșterii printr-o deschidere pe care nu o pot vedea foarte bine de unde privesc.

Cu un pic de efort, intru în acea peșteră și observ că nu există umezeală și este foarte bine luminată. Aerul din interior este proaspăt și se poate respira ușor, dar simt o ușoară presiune, lucru pe care l-am simțit și în alte ocazii când mă aflam în peșteri. Din câțiva pași, ajung la cealaltă intrare, mă aplec și privesc. Surprinzător însă, nu văd ceea ce mă așteptam, adică trebuia să văd mai multe vârfuri de munte care se află lângă cel pe care sunt eu și înălțimea la care mă aflu trebuia să-mi ofere o priveliște a zonei. Însă nu este așa, în fața ochilor mi se deschide o câmpie largă cu multă vegetație, arbuști nu foarte înalți, cam de înălțimea mea, și totul este verde. Undeva în depărtare, pot vedea formațiuni muntoase, poate chiar un lanț muntos, care acoperă linia orizontului. Curiozitatea care îmi este caracteristică mă împinge să ies, să pot vedea mai bine ce este în jurul meu, deoarece nu sunt lămurit de ce peisajul nu corespunde cu ce știam eu că ar trebui să fie.

Ies și privesc în jurul meu, și am senzația că mă aflu într-un alt loc, deoarece nimic nu seamănă cu ce ar fi trebuit să fie, mai ales că în urmă cu ceva timp văzusem totul din vârf.

Adie un vânticel plăcut, răcoros și îmi las rucsacul jos, pentru a mă dezbrăca de hanoracul pe care îl purtam.

În fața mea observ arbuști, sau pomi mici plini cu fructe pe care încă nu le pot identifica, de aceea las rucsacul unde este și mă îndrept către acei pomișori, cu gândul de a vedea ce fructe sunt.

Când mă apropii, constat că este un smochin, iar fructele acestuia sunt coapte, așa că după ce „gust” pe săturate, culeg mai multe cu gândul de a lua acasă.

După ce termin de cules, mă întorc cu fața în direcția de unde am venit și mă uit după rucsac.

Privesc și nu îmi vine să cred, pentru că, deși văd rucsacul, nu mai văd muntele și, bineînțeles, nici peștera de unde am venit.

După un scurt timp de privit în gol, mă îndrept spre zona unde trebuia să fie muntele, iar când ajung în apropiere încep să analizez cu atenție, sperând ca totuși să fie o iluzie optică sau poate că acele fructe pe care le-am consumat să aibă un anumit efect asupra mea.

După lungi căutări în jurul zonei în care credeam că ar trebui să fie muntele, oboseala îmi spune cuvântul și mă așez la umbra unor arbuști din apropiere.

Îmi scot telefonul pentru a-l suna pe unul dintre prietenii mei, căruia să îi cer sfatul.

Însă constat că nu exista niciun pic de semnal, nici măcar pentru apelurile de urgență. Nu reușesc să înțeleg ce s-a întâmplat de nu mai văd muntele, dar sunt sigur că este acolo, însă de ce eu nu îl pot vedea?

Decid să stau un pic întins cu ochii închiși și apoi, cu siguranță, când îi voi deschide, totul va fi așa cum trebuie și voi trece prin peșteră, iar în scurt timp am să fiu la mașină. Mă întind și, imediat cum închid ochii, adorm, visez că zbor, ca acele păsări.

Planez pe curenți și văd câmpia cu pădurea de arbuști și copaci mici, dar și copaci mari.

Mai văd munții care par a fi foarte înalți, iar în depărtare parcă zăresc o așezare cu case albe.

Apoi visul dispare, mă trezesc brusc și mă ridic în șezut.

Scutur capul, pentru că sunt ușor amețit, apoi privesc iar locul de unde am venit și, spre dezamăgirea mea, nu pot vedea muntele.

O stare de confuzie și de ușoară teamă pune stăpânire pe mine, pentru că nu înțeleg, nu am nicio idee ce se întâmplă, nu are nicio logică.

Mintea mea nu poate oferi nicio explicație și parcă s-a blocat, un gol în mulțimea de gânduri care de obicei traversează conștientul meu.

Apoi îngrijorarea, teama încep să își facă prezența și mușcă din mine fără milă de parcă ar fi o haită de animale sălbatice flămânde.

Interesantă comparație a găsit mintea mea, iar asta mă face să realizez că sunt pe un teren de care nu știu nimic și unde pot exista în realitate animale sălbatice.

Teama se strecoară triumfătoare în minte și în suflet, însă, cât încă este ziuă, trebuie să mă organizez cumva.

De aceea, în loc să las aceste gânduri și trăiri să îmi consume energia, mai bine îmi fac un plan de acțiune.

Trebuie să plec din acest loc și să caut o localitate, un sat, o așezare, ceva și să îmi amintesc de scurtul vis.

Niciodată în viața mea nu am găsit răspunsuri la întrebările mele sau soluții la problemele care mă apăsau, în vis, dar acum nu am prea multe variante.

Așa că îmi pun rucsacul în spate, după ce am înghesuit în acesta hanoracul și câteva smochine, apoi pornesc la drum în direcția în care cred că am văzut în vis acea așezare. Merg prin pădurea de arbuști pe care, în afară de smochini și măceși, nu recunosc ce sunt, însă înaintez mai greu, deoarece unii dintre ei se cam agață de mine, pentru că le tulbur liniștea.

La un moment dat, observ că arbuștii lasă locul coniferelor și foioaselor, iar înaintarea mea devine mai ușoară.

Mă opresc un pic și cercetez cu privirea împrejurimile, ascult cu atenție zgomotele și, în afară de cântecul păsărilor, se mai poate auzi sunetul pe care adierea vântului îl murmură împreună cu copacii.

Mă concentrez un pic pe aceste sunete și pot spune că îmi place ce aud, îmi dă o stare de bine.

Ridic capul către cer și, printre ramurile copacilor, observ soarele.

Îmi scot telefonul și privesc ceasul, care arată miezul zilei, iar asta mă îndeamnă să continui deplasarea pe o direcție neștiută, însă cred și simt că este bine ce fac.

Merg de ceva vreme și lăstărișul dintre copaci începe să devină din ce în ce mai des, iar asta îmi încetinește deplasarea.

Trec de acest inconvenient și în fața mea pădurea se termina brusc, apar câteva stânci nu foarte înalte, dar care mă vor obliga să le escaladez.

Urcarea pe acești bolovani nu îmi pune probleme, așa că ajung deasupra lor în scurt timp și de aici privesc curios imaginea care se deschide în fața ochilor mei.

De la baza stâncilor pe care stau, pornește un drum, este ca o șosea cu mai multe benzi de circulație sau, mai bine zis, un bulevard.

Pe ambele părți ale acestuia sunt trotuare pe care se pot observa bănci de culoare gri. Între trotuare și bulevard, pe toată lungimea acestora, există un spațiu fără niciun pic de vegetație, însă plin de trandafiri.

Pavajul este crem, ceea ce oferă un contrast plăcut ochiului cu multitudinea de culori florale.

Dincolo de trotuare, se pot vedea parcuri cu multă vegetație și alei pe care poți circula. Nu foarte departe, se pot vedea case cu câte un etaj așezate frumos una în continuarea celeilalte, în așa fel încât nu există spațiu între ele sau nu pot observa eu din locul unde stau.

Acestea au culoarea crem, iar acoperișul este cărămiziu spre vișiniu și pot spune că toată imaginea îți creează o plăcere subtilă.

Nu observ nicio mașină, ceea ce mă duce cu gândul că este o zonă pietonală, dar nu se zăresc nici pietoni.

Mă hotărâsc să cobor pentru a mă apropia de case, în speranța că voi găsi pe cineva care să mă lămurească unde sunt și să îmi explice cum ajung înapoi pe drumul meu spre casă.

Pășesc pe trotuarul din partea dreaptă și pot spune că am o stare de ușoară curiozitate, dar și de emoție, pentru că nu știu ce fel de oameni voi întâlni.